

den saaledes. — Jeg skal heller ikke inlade mig paa at undersøge, om Landets Industrivirvende have nogen virkelig Trang til en saadan permanent Udstillingsbygning eller Pallads, som den høitærede Indenrigsminister med en dristlig Phantasi kaldte det, skjøndt jeg ikke kan nægte, at jeg noget deler den Tvivl, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (M. Hage) i den Henseende udtalte, hvorefter det vel kan være, at der her i Hovedstaden er en ikke ringe Trang til en større offentlig Bygning, der i nogle Tilfælde kunde benyttes som Industribygning, og i andre Tilfælde helliges andre offentlige Hverv. Der er allerede i den Henseende peget paa ect, nemlig Landmandsforsamlingen, og der kan ganske vist være flere, men naar det ærede Udvalg har støttet sin hele Betragtning af dette Spørgsmaal paa, at „Industriforeningen, ved at overtage Ledningen af Forberedelserne til en almindelig dansk Industriudstilling ved private Kræfter, er slaact ind paa den Vej, som Folkethinget ved sin Afstemning over Vidraget til Verdensudstillingen i Paris har villet anbefale“, forekommer det mig rigtignok, at man gjør sig skyldig i en stor Modsigelse. Industriforeningen kan kun siges at benytte private Kræfter til et saadant Foretagende, naar den ikke alene skaffer en Bygning, men ogsaa Grunden dertil ved privat Hjælp, men saaledes som Forslaget her foreligger, skjøner jeg ikke rettere, end at den egentlige Betydning maa være den, at Staten forlods giver Industriforeningen, som Entrepreneur for en saadan Bygning, en Capital, ved at stænke den en Grund, der af Foreningen efter al Sandsynlighed tænkes benyttet ikke alene til den omhandlede, men tillige til anden Anvendelse, som kan staae den en varig, aarlig Indtægt. Jeg troer meget vel, at man i den Henseende kunde træffe den fornødne Sikkerhed, at Indenrigsministeriet kunde opstille saadanne Betingelser for Pladsens Benyttelse, at noget Saadant faldt bort; men det Factum vilde dog altid blive staaende tilbage, at Staten havde bortgivet en Værdi, selv om vi kalde denne et ubekendt X, og at den havde gjort det i Kraft af et Raisonnement om, hvor sjønt det er, naar Foreninger virke ved private Kræfter; deri ligger ganske

sikkert en Modsigelse. Om vi kunne regne paa, at det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Hage) vil kunne fremføre en virkelig solid og vederhæftig Røber, som vil give 150,000 Rb. for denne Plads, eller vi maae regne paa, at den daværende Indenrigsminister i 1862 havde Ret, naar han mente i alt Fald at kunne sælge 10,000 □ Alen til 10 Rb. pr. □ Alen, eller om vi skulle synke saa langt ned, som vi gjorde i Attenhundrede og nogleoghalvtreds, da Mr. Aird, saaledes som omtalt af et æret Medlem, gjorde Forslag om at ville borttage hele Materialet fra Frederiks Kirkeplads, gjøre den fuldstændig ryddelig, anlægge Gader og Fontainer og endda betale 10,000 Rb., nemlig forbi han kunde bruge Stenene til den Vandledning, han dengang var isærd med at anlægge, derom er det vanskeligt at have nogen Mening; men jeg paastaer, at der under alle Omstændigheder findes en betydelig Værdi, og fandtes den ikke, vilde Industriforeningen heller ikke bede om denne Plads. Jeg skjøner virkelig ikke, at der kan være nogen som helst Harmoni mellem at gaae saa vidt som her foreslaact og den Beslutning, man tog ved 2den Behandling om at nedsætte — og efter min Overbeviisning at nedsætte for stærkt — den Post, der var forlangt for dermed at hjælpe den danske Industri i al Almindelighed til at deeltage i Udstillingen i Paris. En saadan Hjælp har endnu neppe noget Land anseet det for rigtigt at nægte; den hdes s. Ex. i Belgien efter en ganske anden Maalestok, og selv naar jeg tager Hensyn til dette Lands ganske anderledes udviklede Industri, ganske anderledes nære Forhold til Frankrig, og ganske anderledes store Interesse i at gjøre sig gjældende paa Verdensmarkedet, siger jeg dog, at den Hjælp, som hdes der, forholdsvis er af en ganske anden Størrelse end den, til hvilken vi her have indskrænket os. Lad imidlertid være, at Beslutningen derom har været rigtig, saa siger jeg, at det, her er foreslaact, ikke staaer i Harmoni dermed. Jeg vil hellere holde mig til dette Exempel end til Pontonbroen i Aalborg, som jeg egentlig ikke synes har med denne Sag at bestille, og jeg siger, at der ikke er noget Forhold imellem de to Ting, ved 2den Behandling saa stærkt at begrænse Statens Bidrag til